

Quà Tặng Của Đôi Tim

Hải Bằng - HDB

Chuyện đã xa lắm rồi có thể là trên năm mươi năm.

Ở một thành phố nhỏ nọ bên Anh, có một cặp vợ chồng nhỏ mới lấy nhau và tất nhiên tình yêu của họ còn rất nồng nàn. Chồng, ta tạm gọi tên là John, kiếm được một việc làm trong một mỏ than; tiền lương chỉ đủ thuê một căn hộ đơn xơ. Vợ, tạm gọi là Mary, chưa có việc làm. Họ nghèo nhưng tình yêu đối với nhau thật là say đắm.

Mùa Giáng Sinh đầu tiên kể từ khi kết hôn sắp tới, cả hai đều âm thầm lo lắng không biết làm sao có đủ tiền để mua quà tặng cho nhau. Mary hàng ngày đi chợ đã tiết kiệm tối đa để có tiền mua cho chồng sợi dây đeo đồng hồ quả quýt mà chồng nàng rất trân quý bởi vì đó là gia tài duy nhất của cha John để lại mà John rất hãnh diện mỗi khi các bạn công nhân tìm đến chàng để hỏi giờ và chàng đã phải thò tay vào túi áo lôi nó ra. Hai vợ chồng John nhiều lần ghé qua cửa tiệm bán đồng hồ và John tỏ ý ước ao có được sợi dây đeo đồng hồ thì khỏi phải để đồng hồ trong túi áo. Mary biết rõ ao ước đó của chồng và nàng quyết định Giáng Sinh này phải mua sợi dây đó cho John.

Chỉ còn vài giờ nữa là tới Thánh Lễ nửa đêm 24 tháng 12 mà Mary đếm đi đếm lại số tiền để dành cả một năm vẫn còn thiếu tới 100 đồng nữa mới đủ để mua sợi dây đeo đồng hồ. Nước mắt nàng dàn giụa và nàng chấp tay lâm râm cầu khẩn. Bỗng một ý nghĩ thoáng qua: nàng vội vàng quệt nước mắt, với tay lấy tấm áo khoác, mở cửa rồi lao mình chạy biển xuống dưới phố tới gõ cửa của tiệm có hàng chữ "Mua Tóc". Mary hổn hển bước vào. Bà chủ tiệm tươi cười đơn đả hỏi:

- Cháu muốn mua gì đây?

Mary vội nói:

- Dạ, không. Cháu muốn bán tóc. Bà có nhận mua không?

Vừa nói, nàng vừa gỡ cho mái tóc vàng óng ả dài gần chấm gót chân tỏa ra. Bà chủ mở to đôi mắt không dấu được vẻ thán phục mớ tóc tuyệt đẹp của Mary. Bà ngọt ngào:

Cháu muốn bao nhiêu?

- Xin bà cho cháu 100 đồng, Mary hấp tấp trả lời.

- Một trăm đồng? bà chủ lên giọng hỏi. Bộ cháu cần tiền lắm hả? Tội nghiệp mớ tóc đẹp quá! Thôi bà tặng cháu thêm 10 đồng nữa đây.

Nét mặt Mary trước còn xanh như tàu lá nay đã hồng lên. Nàng nói vội:

- Cám ơn bà. Bà cắt tóc ngay đi và đưa tiền cho cháu.

Bà chủ không đợi nhắc lại, mở ngăn tủ lấy kéo cắt mớ tóc rồi đếm đủ 110 đồng đưa cho Mary kèm theo câu: "Cháu đẹp quá và mớ tóc của cháu cũng rất đẹp. Thôi, chúc cháu Giáng Sinh Vui Vẻ và Một Năm Mới Hạnh Phúc".

Mary, nước mắt dàn giụa, gật đầu chào, rồi chạy biển về cuối phố. Tới đúng cửa tiệm bán đồng hồ đang chuẩn bị đóng cửa, nàng thấy sợi dây chuyền còn bày đó. Mary xô cửa bước vào. Người đàn ông chủ tiệm lên tiếng:

-Tôi có thể giúp cô điều gì?

Mary chỉ tay ra dấu và nói:

-Tôi muốn mua sợi dây đeo đồng hồ kia.

Người chủ tiệm vốn quen mặt Mary vội nói:

- Hai trăm đồng đúng đấy cô ạ. Nếu cô mua tôi sẽ tặng luôn hộp và giấy gói tặng.
- Cảm ơn ông. Vậy ông gói lại cho tôi đi. Đây, đủ 200 đồng cho ông đấy.

Cầm món quà trong tay và bước vội ra khỏi tiệm, Mary lúc này mới hay là tuyết đang lả tả rơi và trời đã tối. Trên đường về, Mary ghé mua một miếng thịt bò filet và một chai rượu vang. Nàng lảng lảng sung sướng nghĩ tới một bữa ăn ngon lành chưa từng có từ khi nàng và John lấy nhau.

Về tới nhà, Mary soi gương, thấy mình hơi lạ. Nàng có một chút lo sợ John sẽ giận nàng vì John rất yêu mái tóc dài óng ả của nàng từ lâu lắm. Nàng nhắm cầu khẩn "Xin Chúa của Tình Thương hãy làm cho chàng tha thứ và vẫn yêu con dù mái tóc đã không còn." Nàng cất món quà và đi làm cơm.

Mọi việc đã xong kể cả việc tắm gội và trang điểm lại cho đôi má hồng hơn một chút. Mary nằm trên sofa đợi. Thời gian chậm chạp trôi qua. Hình như bữa nay John đã về muộn hơn thường lệ và nàng cảm thấy mỗi lúc một nôn nóng. Cuối cùng thì nàng nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc của John trong cầu thang. Nàng nhồm dậy chạy vội ra cửa. Cánh cửa từ từ hé và John hiện ra. Mary ôm chầm lấy chồng và hỏi "sao bữa nay anh về trễ vậy?" Nhưng John không trả lời và đã đẩy mạnh nàng ra, đôi mắt đăm đăm nhìn vào mái tóc của Mary, miệng há hốc, đôi mắt mở to dường như thất thần. Mary hiểu ngay. Nàng vội buông hai tay để ôm lấy đầu nàng như muốn che mái tóc bị cắt và bật khóc nức nở. John dìu vợ lại sofa rồi thả mình ngồi phịch xuống, hai cánh tay mở doãi theo lưng ghế, đôi mắt nhắm nghiền. Mary đặt bàn tay lên ngực chồng, dồn dập hỏi:

- John ơi, anh giận em hả? Sao anh không mở mắt nhìn em? Bộ em xấu đi nếu không có mớ tóc dài hay sao?

John không trả lời. Mary ép mặt vào ngực chồng nghẹn ngào nói:

- Anh không tha thứ cho em sao, John? Anh đừng buồn nữa nhé. Rồi mái tóc của em sẽ lại dài ra mà. Nói đi, anh không giận em. Sao anh không nói gì cả và cũng không cả nhìn em nữa?

Cuối cùng John gượng dậy, nâng cằm Mary lên và âu yếm nói:

- Không, anh không hề giận em. Em vẫn còn đẹp với mái tóc ngắn. Nhưng mà ...

Thấy John ngần ngừ không nói hết, Mary vội hỏi:

- Nhưng mà sao hở anh yêu quý của em?

-Không có gì cả, John lắc đầu nói, chỉ là anh không muốn em cắt mớ tóc dài và đẹp của em đi, thế thôi.

- Em xin lỗi anh, Mary dịu dàng nói, tóc em mọc nhanh lắm. Chỉ vài tháng nữa là nó lại dài ra ngay. Thôi chúng ta đi ăn cơm, còn mở quà và đi dự lễ nửa đêm kéo trễ.

Cả hai cùng dìu nhau lại bàn ăn. Rượu vang và thịt thơm ngon đã làm cho họ hồn nhiên vui tươi trở lại như hai đứa trẻ. Dọn dẹp xong, Mary nói:

- Nào bây giờ mở quà xem anh tặng cho em món gì nào?

John im lặng. Mary xé giấy bọc và món quà hiện ra chính là hộp trang sức gồm bím tóc, gương, lược mà Mary vẫn hằng ao ước. Nàng ngước mắt nhìn lên: John vẫn im lặng, ánh mắt mờ nhạt và đôi môi tím nhạt.

Nàng vội ôm chầm lấy John và nói:

- Anh tha thứ cho em nhé. Em đã bán mớ tóc để mua quà tặng xứng đáng cho anh. Thôi anh đừng buồn nữa. Mái tóc em sẽ dài ra mà. Thôi anh đừng buồn nữa. Hãy mở món quà của em tặng cho anh đi.

John run run mở món quà và sợi dây đồng hồ bằng bạc lóng lánh hiện ra. John cầm lấy sợi dây ắp vào ngực, đôi mắt nhắm nghiền như muốn ngăn những giọt lệ chảy ra.

Mary vội vàng cho tay vào túi ngực áo của chồng tìm chiếc đồng hồ. Chiếc túi rỗng không. Nàng chưa hỏi thì John đã cất tiếng trong lúc mắt vẫn còn nhắm nghiền:

- Mary yêu quý! Anh đã cầm chiếc đồng hồ đi rồi để mua quà cho em đó.

Nói xong John ôm chàng lấy vợ. Giữa lúc đó tiếng chuông nhà thờ gần đó vang lên khiến đôi kẻ yêu nhau buông nhau ra và cùng nhìn vào ánh mắt của nhau như muốn chia xẻ cho nhau hương vị ngọt ngào đầy thánh thiện của Tình Yêu mà Chúa vừa mới ban cho hai người...

Hải Bằng – HDB

